

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ АЗ СЪМ СЪНЯТ

chitanka.info

Тази вечер отново ще съм сън. Направих всичко необходимо — предупредих приятелите си да не ме търсят, заредих се с две бутилки водка, малко дрога и още едно-две неща, които няма да ви издам, за да не станем много сънища на този свят... а, щях да забравя — и подредих внимателно со уредбата всички дискове на „Rhapsody“. Без тях не мога. Не знам дали проблемът е психологически (тоест, изцяло в мене) или просто великолепната им музика наистина съдържа някакви парапсихически вибрации, които освобождават съзнанието. Наистина нямам представа. Вероятно си оказва влиянието и фактът, че когато за пръв път станах сън, слушах именно тях... Но няма значение. Както винаги съм казвал, ако едно нещо върши работа, не се чуди как именно я върши, а го остави да действа.

Пресегнах се с лявата си ръка и включих уредбата. През това време дясната напълно самостоятелно палеше ароматната свещичка, наливаше леденостудената водка в чашата и внимателно подреждаше на купчинки нещата, с които щях да се нагълтам след малко.

Не, никога не съм бил наркоман. Даже онази прословута вечер, когато станах сън за пръв път, нямах никакво намерение да се надрусвам. В апартамента ми бяха останали една-две цигари трева, няколко хапчета екстъзи, малко... ето, за малко да се изтърва. Няма да ви разказвам повече за това. И без това в реалния живот конкуренция колкото искаш, та сега и тук... не, няма да позволя това. Аз съм единственият сън на тази земя. Не искам светът да се напълни със сънища-малоумници.

Та както и да е. Тогава тези наркотици бяха останали от така наречените ми „приятели“, които виждаха, че изпадам в депресия, и бързаха да ми предложат единственото средство, което познаваха — дрогата. Нещастници. Но няма значение. Не мислех да се надрусвам, тъй като мразя това и признавам един-единствен наркотик — водката. След десетата-дванадесетата чаша обаче фактът, че съм на 30 години и около мен все още няма ни помен от жена, деца и семейство, се завърна в съзнанието ми с петорна и десеторна сила. Бях стигнал до момента, в който сълзите пресъхват, спомените започват да болят като ария от Верди, а сърцето се е свило в някое ъгълче на тялото, понеже е обвинявано от всяка фибра на тялото: „Ти си виновно!“. Без да гледам, напипах някакво хапче, помислих го за аспирин и го глътнах. Машинално запалих и цигара. Не беше нито аспирин, нито цигара с

тютюн, но разбрах това след дълги сякаш цяла вечност две секунди. Хвърлих цигарата в мивката, повърнах хапчето, което все пак бе успяло да се разтвори в стомаха ми малко, и глътнах... някои неща... за противоотрова. След това усилих уредбата и отпих глътка водка от фаталната тринадесета чаша.

Тогава се започна. Тялото ми изведнъж стана като изтъкано от цигарен дим, мозъкът ми избухна на късчета и отново се събра на едно като на върната обратно кинолента, а сърцето ми за броени мигове се разходи до Луната и обратно. Първо си помислих, че умирам, после — че съм се надрусал, но когато като с магическа пръчка мислите ми се избистриха, разбрах, че не е нито едното, нито другото. Посегнах отново да взема чашата... успех... чувствах допира на стъклото... но нещо не беше наред. Погледнах наляво... и видях себе си — мирно спящ и даже похъркващ на фотьойла.

Верен на принципа си никога да не се учудвам, помислих, че все пак съм гушнал босилека най-накрая за всеобща радост на тъпите си „приятели“ и още по-малоумните си врагове. Казах си: „Е, щом вече съм дух, дай да се поразходя насам-натам, преди свети Петър или Луцифер да предявят права върху душата ми“. Тогава си помислих за един приятел, когото не бях виждал отдавна, понеже се бе преместил да живее и работи в друг град. Мислите ми за него още не бяха спрели да спринтират през главата ми, когато осъзнах, че стоя до него. Той бе седнал зад компютъра си, захлупил глава на клавиатурата, и плачеше. Изобщо не ме забеляза. „Седнах“ до него и започнах да му говоря, без дори да схващам смисъла на думите си — просто исках да се опитам да го успокоя. В мига, в който първият звук излезе от устата ми, той внезапно спря да плаче и заспа... Още тогава това ми се видя странно, но въпреки това не спрях да му говоря. Казвах му неща от рода на да не съжالياва за каквото и да е изпуснал, да вярва, че го чакат по-добри времена... ей такива работи. Даже си спомням как го убеждавах, че след три месеца ще намери жената на живота си, ще се оженят и така нататък... Сълзите му постепенно изсъхнаха и на устните му се появи усмивка — доста измъчена, но все пак усмивка. Помня, че си помислих, че вече няма защо да го притеснявам... и в този момент животът се върна в тялото ми. Сякаш някой изведнъж дръпна шалтера и включи тока в една огромна, потънала в мъртвешка тъмнина сграда.

Отначало помислих, че това са били наркоманските ми бълнувания и халюцинации. На следващия ден обаче приятелят ми се обади по телефона. Не беше на себе си. Каза ми с треперещ глас, че предната вече бил толкова отчаян от живота, че дори възнамерявал да се самоубие. Даже седнал пред компютъра си, за да напише предсмъртното си писмо... но в този момент заспал и сънувал мен... Накратко — явно наистина съм бил при него в една или друга форма, по един или друг начин. Значи нито съм бълнувал, нито съм халюцинирал...

Така разбрах, че мога да ставам сън. След множество опити най-накрая открих точната комбинация и започнах да ставам сън безпроблемно. Естествено, не всяка вечер — нямате си и представа колко е уморително. Аз съм сън най-много един-два пъти в седмицата. Ходя най-вече при много близки хора, приятели, мъже и жени, които обичам и които имат нужда от някаква помощ. Например, редовно ходя при една бивша суъченичка — голяма любов, която така и не разбра какво изпитвам към нея, и която от доста време се чуди дали да се разведе със съпруга си, говедо и половина... или при един приятел, който е невероятен компютърен специалист и навярно би могъл да работи и в „Microsoft“, но вместо това търка пейките в едно училище като прост даскал...

Е, понякога — както съм запланувал за тази вечер например — навестявам и враговете си. В края на краищата кой е казал, че сънищата трябва да са само хубави? Малко отмъщение на никого не е навредило, а както биха свидетелствали всички богове и дяволи, аз имам да отмъщявам, и то на много хора...

Водката, „Rhapsody“ и останалите неща вече започнаха да си вършат работата. Усещам как тялото ми започва да се втечнява. След не повече от три-четири минути ще съм над възглавницата над една моя бивша крайно невярна приятелка. Тя сигурно няма ни най-малка представа защо поне веднъж месечно ме сънува... защо всяка сутрин след това се буди с главоболие и неприятно чувство... нито пък защо още не е успяла да си намери мъж, а се изпокарва с всички. Дори само да подозираше, че аз стоя зад всичко това, че не друг, а аз троя живота ѝ насън, че аз съм този, който „програмира“ в нея ненавист към всички мъже... сигурно досега да ме е убила.

Сигурен съм, че след като прочетете това, ще ме осъдите. Не ми пука. В крайна сметка дори на един сън е позволено да мрази... особено когато има причини, и то основателни — причини, които не се забравят и след хиляда години.

А сега моля да ме извините, но имам малко работа за вършене.

Някой друг път може пак да се видим.

Насън.

04.VII.2004

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.